

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344230928/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Jeg bankede paa en Dor, maatte nævne mit Navn; Nøglen blev drejet om indvendig, men man bad mig vente endnu et Sekund, inden jeg gik ind.

Det var Klokkeren ti om Formiddagen.

Jeg var hos min Ven *Cazals* – Maler, Tegner, Poet fuld af Haab, men endnu kun kendt som Forfatter til en Række vittige Sange, der alle besynger Digteren *Paul Verlaine* og det literære Liv i Quartier Latin, Symbolismen, Dekadismen, Jean Moréas, og hvad der inden for denne Kreds er Berømmelse og Spot værd. Jeg havde tidligere kun truffet ham ved *La Plumes* Lørdagssammenkomster, hvor han alene foredrager sine Viser, og hvor han altid modtages med stærkt Bifald, naar han i en lang, brun, veltilknappet Redingot, i en sort Silkehat og med Spaserestok i Haanden træder op paa Tribunen. Mode: 1830! Holdning: en blid Uforstyrrelighed og Glæde – naar han løfter sin Stok for at dirigere Omkvædet til en af sine Viser, har han en Lethed og Værdighed som en Feltherre, der byder over sine Tropper, og der er da i hans Sjæl ingen Tvivl om, at Tempoet i hans flotte Omkvæd har mindst lige saa stor Betydning for Menneskeheden som en Flaademanoevre i Kronstadt. Brune Øjne, brun Mustache og Fipskæg. Mange erobrede Kvindehjærter. Men *Cazals* er fra Naturens Haand skabt for Troskab og Engifte, Æmhed og Poesi.

Jeg traadte ind i et ikke stort Rum, hvor Tegninger, Skitser, Papirer og Bohave i et lykkeligt Hulter til Bulter altsammen tydede paa Beboerens kunstneriske Existens og hans beskedne Maal af jordiske Rigdomme.

I den rummelige, franske Alkovesengs hvide Puder laa Frédéric Auguste *Cazals* rolig og stolt udstrakt og hilste Goddag med glad Elskværdighed. Poeten, Maleren og Visedigteren tog sig ud til sin Fordel, men – han var ikke alene. En Stemme bag ham hilste mig frisk og frejdig med Accent fra Touraine.

«Bonjour monsieur!»

Jeg vilde med mange Undskyldninger trække mig tilbage, men baade Hr. *Cazals* og Madame raabte, fortrædagede over en saadan Finfølelse:

«Mas non! voyons! qu'est-ce que ça fait?»

Og hvad der gjorde mig endnu mere forbavset, var, at de tilføjede:
«Vi staar alligevel op nu!» Fra en Stol foran Sengen snappede Kvinden